

เทศน์เช้า วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี ทุกคนก็ว่าทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี ศาสนานั้นก็ต้องดีจริง แต่ความจริงเห็นไหม ศาสนาสอนให้คนมีศีลธรรมมีจริยธรรม ถือผีก็สอนให้เป็นคนดี

คนถือนี้อธิสางเห็นไหม ให้เคารพพ่อแม่ ให้เคารพครูบาอาจารย์ นี้อธิสางเพราะศาสนาตั้งเดิมคือศาสนาผี แล้วมีพระพุทธศาสนา มีอิสลาม มีคริสต์ต่างๆ ต่อๆ กันมา ศาสนาเห็นไหม แล้วศาสนาไหนสอนถึงที่สุดแห่งทุกขั้ละ

ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี เราก็อ่านความดี ศาสนสัมพันธ์ ! ศาสนสัมพันธ์ กับใคร แล้วสัมพันธ์กับสิ่งจะความจริง แล้วสิ่งจะความจริงมันเป็นความจริง แล้วสัมพันธ์กับใคร สัมพันธ์เพราะอะไร

เพราะสัมพันธ์กับอวิชา สัมพันธ์กับกิเลส สัมพันธ์กับใจเราไง แล้วเราไม่เคยพบเคยเห็น ถ้าเราไม่เคยพบเคยเห็น พอมันว่างๆ ว่างๆ สบายๆ เราคิดว่านั่นเป็นสังขธรรม สังขธรรมอันนั้นแฝงไว้ด้วยอวิชา คือความไม่รู้ของเรา เพราะเราไม่รู้หรือ แต่มันว่างๆ อยู่เห็นไหม

ดูสิ เวลาหลวงตาท่านพูด ว่างๆ ว่างๆ ความว่าง ว่างหมดเลย ว่างเป็นอนาคามีเลย แต่ถึงที่สุดพอผ่านความว่างเข้าไปแล้ว ความว่างอันนั้นจะเป็นกองขี้ควาย แล้วถ้าความว่างของเรา ความว่างด้วยอารมณ์สัญญา สัญญาอารมณ์เฉยๆ ว่างๆ ว่างๆ สบายๆ เป็นศาสนา เป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถูกต้องของอวิชา ถูกต้องของความเป็นจริงนะ มันจะมีเหตุมีผลของมัน มันหักล้างของมัน มันทำลายของมันนะ ทำลายสิ่งที่ฝังหัวใจไว้ สิ่งที่จะอะไรมันฝังใจ นี้อุปาทานที่มันฝังไว้ ถอนมันออกมา

ถ้าถอนมันออกมาเห็นไหม การถอน ! ถ้าไม่มีการถอน ไม่มีการกระทำ มันจะเป็นอริยสังข์ได้อย่างไร มันเป็นฉานโลกีย์ สิ่งนี้มันเป็นฉานโลกีย์ ดูสิ คุณคนเข้าสมาบัติ

เขายังเหาะเหินเดินฟ้าได้นะ แต่เวลาไปเจอสิ่งใดที่สะกิดใจ ตกจากอากาศเลย ขณะที่เราเหาะอยู่ เวลามันออก มันไปเลย นั่นเพราะอะไร เพราะว่าตัวเองมีน้ำหนัก เป็นสิ่งที่มีน้ำหนัก แต่มันไปด้วยฤทธิ์ ไปด้วยฌาน สิ่งนั้นเป็นการกระทำใช้ใหม่

แต่ในปัจจุบันความดี.. ความดีมั่นคงของใคร ถ้าดีอย่างนั้นดีทางโลก มั่นดีโดยวิชาการ ยอมรับวิทยาศาสตร์ เพราะวิทยาศาสตร์ตายตัว แต่ธรรมะนะ ธรรมะคุณิโสคาบัน สกิทาคามี อนาคามี มันต้องปรับตัวของมันขึ้นไป

มรรคหยาบ.. มรรคละเอียด มรรคหยาบข้ามมรรคละเอียด ! มรรคหยาบเห็นใหม่ ดูว่างๆ ว่างๆ เราคิดว่ามันเป็นมรรค มันเป็นความจริงของเรา มันหยาบๆ แต่เพราะเราไม่เคยเห็นใช้ใหม่ ว่ามันละเอียด.. ละเอียดมาก สิ่งนี้ละเอียดมาก.. สูงส่งมาก มันละเอียดมากเลย แต่เวลาเราผ่านเข้าไปนะ โอ้โฮ.. โอ้โฮ.. โอ้โฮ.. นี่ไง ผู้ที่ไม่เคยประพฤติปฏิบัติ มันจะไม่มีตรงนี้ไง

คุณิ เราไปเจอสิ่งใดที่ฝังใจ เราจะตื่นเต็นกับสิ่งนั้นมาก อะไรที่ฝังใจ โอ้โฮ.. โอ้โฮ ..เลยนะ แต่ไปเจอสิ่งที่ดีกว่านั้น เวลาครูบาอาจารย์ท่านว่าเห็นใหม่ เราแบกเหล็กมา ไปเจอเงินก็ไม่ยอมทิ้ง ไปเจอทองก็ไม่ยอมทิ้ง แบกเหล็กไปตลอดชีวิต

แต่เขาแบกเหล็กมา ไปเจอเงิน ก็ทิ้งเหล็กแล้วไปเอาเงิน.. แล้วก็ทิ้งเงินไปเอาทอง แต่ทสิฐมานะมันทิ้งไม่ได้ เรารู้มานาน เราศึกษามานาน มันทิ้งไม่ได้ ... มรรคหยาบ !

ความรู้เหมือนกัน มันหยาบ แต่เราว่าละเอียด เพราะเราไม่รู้ เราไม่เคยเห็น พอเราไม่รู้ไม่เคยเห็นใช้ใหม่ เรายึดของมันไป นี่ถ้ามีครูบาอาจารย์เห็นใหม่ เพราะมันผ่านประสบการณ์ จิตที่ไม่มีประสบการณ์ขณะที่มันเปลี่ยนแปลง เราจะไม่รู้เลยว่าวิธีการเปลี่ยนแปลงมันเป็นอย่างไร มันจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรของมัน

แล้วเปลี่ยนแปลง ขณะที่เปลี่ยนแปลง ถ้าคนไม่รู้พูดไม่ถูก พูดถึงการเปลี่ยนแปลงของมันไม่ถูก แต่พูดถึงเหมือนการตกตะกอนในน้ำ มันสงบตัวลงถูก สมานิ ใจ ตะกอนในแก้วน้ำ ในโอ่งน้ำ มีตะกอนอยู่ ถ้าเอาสารส้มแกว่งมันก็ลง ไม่เอาสารส้มแกว่ง ทิ้งไว้เฉยๆ ตะกอนก็ต้องนอนอยู่ก้นโอ่งนั้นโดยธรรมชาติ

กิเลสก็เหมือนกัน มันอยู่หัวใจเรานี่ แล้วมันก็ฟูขึ้นมา แล้วมันก็ยุบตัวลงไป แล้วก็ฟูขึ้นมา อยู่อย่างนั้น.. อยู่อย่างนั้น ถ้าไม่มีมรรคญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งนี้อะออกไม่ได้

คุณเวลาดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปศึกษากับพระอาจารย์ดาบสเห็นใหม่ “มีสมบัติเหมือนเรา.. มีสมบัติ ๘ เหมือนเรา เป็นอาจารย์สอนได้เลย” บอกให้สอนได้เลย แต่เจ้าชายสิทธัตถะไม่เชื่อ !

นี่ใจตะกอนที่มันอยู่ในน้ำ ที่มันฟูขึ้นมาแล้วมันสงบตัวลง มันอ่อนตัวลง เท่านั้นเอง ! เราก็ว่างๆ ว่างๆ นี่ใจ ทุกศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี ถูกต้อง ! สอนให้เป็นคนดี แต่ดีในศีลธรรมจริยธรรม

สัตว์มันก็มี สัตว์มันก็มีศีลธรรมของมันนะ คุณมันเลี้ยงลูกของมัน มันดูแลลูกของมัน มันรักหมูกะของของมัน นี่ฝูงสัตว์เห็นใหม่ มันต่อสู้กัน มันปกป้องฝูงของมันเห็นใหม่ มันรักกันใหม่ มันเป็นความสามัคคีใหม่ แล้วมันเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไม่ใช่สัตว์มนุษย์ เราเป็นสัตว์มนุษย์ ถ้าสัตว์มนุษย์เห็นใหม่..

ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี ทุกวิธีการประพฤติปฏิบัติตนนะ ในการประพฤติปฏิบัติของเราที่ว่ากรรมฐาน.. กรรมฐาน ฐานของใคร ฐานของสัมมาสมาธิ กับฐานของอวิชา ฐานของมิจฉา มันฐานเหมือนกัน นี่ใจกรรมฐาน กรรมฐาน.. เข้าถึงฐานให้ได้ก่อน

ถ้าเข้าถึงฐาน อะไรเข้าถึงฐาน นี่ใจคำบริกรรม พุทโธ พุทโธ พุทโธ ปัญญาอบรมสมาธินี้ เรบอกว่สมาธิไม่สำคัญ ไม่สำคัญเพราะพวกเรามันอ่อนแอ เจ็บไข้ได้ป่วยเราทำงานไหวไหม เราทำงานไม่ได้หรอก เราต้องมาพักผ่อน มาให้ร่างกายเราสดชื่นขึ้นมา

จิตที่มันมีวิชาครอบงำอยู่ มันออกมาเป็นโลกียปัญญา คือปัญญาจากฐานของจิต ปัญญาโดยธรรมชาติของมัน แล้วปัญญาอย่างนั้นหรือปัญญาแก้กิเลส แต่เราไม่เคยเห็นใช้ใหม่ เราเคยแต่คิดสิ่งที่เพ้อเจ้อ เพ้อฝันไป

พอเรามาคิดถึงสังขารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ! แต่ไม่ใช่สังขารของเรา เราคิดถึงสังขารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจมันเคลิ้มในธรรมเห็นใหม่ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม

เคลิ้ม.. เคลิ้ม คือศึกษาแล้วเห็น นี่จันทมยปัญญา จินตนาการไป มันก็ปล่อย มันก็ว่าง มันก็มีความสุข โอ๊ย.. ธรรมะเป็นอย่างนั้น .. เป็นอย่างนั้น

จันทมยปัญญา ปัญญาแก้กิเลสไม่ได้ สุตมยปัญญา.. จินตมยปัญญา

ภาวนามยปัญญาเท่านั้นแก้กิเลสได้ ! แล้วภาวนามยปัญญาเป็นอย่างไร อธิบายไม่เป็น ความคิดนี้ไง ความคิดมันมาจากอวิชชานะ ความคิดมาจากฐาน

นี่ไงที่มันเป็นมิจฉา.. มิจฉาสมาธิ ฐานที่เป็นมิจฉา ความคิดมันคิดผูกพัน ความคิดที่เรารู้ แต่ถ้ามันเป็นมรรคญาณนะ มันไม่มีเรา มีเราไม่ได้ ถ้ามีเราเป็นมรรคสามัคคี มรรครวมเป็นหนึ่ง.. ไม่ใช่ ! มรรครวมเป็นมรรค มรรคญาณไม่มีเรา ไม่มีสิ่งใดไปขัดแย้งมัน มันถึงสามัคคีได้

ถ้าไม่สามัคคีคู่หู คู่อย่างเรื่อว้าง ในบ้านนี้ว่างหมดเลย มึงขวางอยู่ทั้งตัว มันว่างได้อย่างไร มนุษย์อยู่ทั้งคน ยืนในห้องว่างนั้น ห้องนี้ว่างแล้วหรือ เข้าไปในห้อง ห้องนี้ว่างหมดเลย.. ห้องนี้ว่างหมดเลย แต่เรายืนขวางอยู่ เราไม่คิดเลยว่าตัวเรายืนขวางอยู่ในห้องนะ

นี่ก็เหมือนกัน มรรครวมเป็นหนึ่ง.. เป็นหนึ่งได้อย่างไร มันเป็นหนึ่งในเพราะอะไร เพราะมันมีตัวตน เพราะมันมีฐานของอวิชาใจ นี่ไงมันถึงได้เป็นมิจฉา ถ้าสมาธิมันสงบ ตัวลง ไม่ใช่เรา

แต่ ! แต่มีสติสัมปชัญญะรู้หมด สักแต่ว่า ! สักแต่ว่า ! รู้หมดเลย รู้หมดเลย เพราะมันไม่มีเรา ถ้ามีเราเป็นสมาธิไม่ได้นะ ที่เราทำสมาธิกันไม่ได้ เพราะไอ้เรามันขวางอยู่ เคี้ยวมันจะเสีย เคี้ยวมันจะบ้า ไม่มีครูบาอาจารย์จะสอน

นี่มันห่วงตัวมัน มันห่วงเราเรานี้ขวางอยู่เลยนะ ต้องเป็นอย่างนั้น.. ต้องเป็นอย่างนั้น มันยึดเรา มันเลยเป็นสมาธิไม่ได้ ถ้ากำหนด พุทโธ พุทโธ พุทโธ เข้าไปนะ มันทั้งหมด ทั้งทุกๆ อย่างเลย แต่มีสติอยู่ มีสติกับผู้รู้ที่อยู่ไป มันจะสงบเข้าไป.. สงบเข้าไปเห็นใหม่

แม้แต่สมาธิมันยังไม่มีตัวตนเลย ตัวตนนั้นนะ ทิฐิमानะนั้นนะ นันมันวางไม่ให้ เป็นสมาธิ.. ไม่เป็นสมาธิแล้วยึดมัน ยิ่งยึดมันยิ่งลงไม่ได้ แต่ถ้ามันเป็น พุทโธ พุทโธ มัน เป็นในธรรมชาติของมัน มันเป็นของมันเอง พอมันเป็นของมันเองขึ้นมาละ ไม่มีเรา มัน ถึงรู้ว่านี่เป็นสมาธิ ไม่มีเรา เพราะมันออกไปวิปัสสนาในกาย เวทนา จิต ธรรม

ในวิปัสสนา ใครเป็นคนวิปัสสนา ถ้าจิตมันเสื่อม มันวิปัสสนาโดยสัญญาโดยเรา ถ้ามีเราบวกปั๊บ.. นี่ไง ที่มีตัวตน ที่เคยขวางใจ ถ้าไม่มีเรานะ มันจะเป็นสังขธรรม สังขธรรม ไม่ใช่ธรรม ! ธรรมะ.. ธรรมะ ! ธรรมะ ! ธรรมที่รู้ๆ จากเรา เพราะมีฐาน ทุกอย่างมัน ต้องมีตัวตนขึ้นมา

แต่เวลาที่เป็นสังขธรรมไม่ใช่เรา มันจะเป็นธรรมจักรที่มันเคลื่อนไป ที่จักรมัน เคลื่อนไป ที่ปัญญามันเคลื่อนไป ที่มรรคมันเคลื่อนไป.. มันเคลื่อนไป แล้วมันหมุนเข้าไป นี่ธรรมจักร ธรรมจักร ! หินแกรนิตนั้นเขาเอาไว้ให้หมาเหี่ยว หมามันจะไปจี้ไปเหี่ยว ทับอยู่นั่น นั่นมันเป็นสัญลักษณ์

แต่ถ้าจะความจริงที่มันหมุนในใจ มันหมุนขึ้นมาได้อย่างไร อะไรมันหมุน นี่ ศาสนาไหนก็สอนให้เป็นคนดี ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี ไซ้ ! เราก็คือคนดีทั้งหมด เพราะสิ่งที่ดีเห็น ไหม เราก็คือสอนลูกให้เป็นคนดี เราก็คือสอนเพื่อนให้เป็นคนดี เราก็คืออยาก ให้ สังคมเป็นคนดี ความดีเห็น ไหม ความดีมันก็มีความดีของโลก เราทำมาหากินกันนี่เป็น ความดีไหม เราทุกข์ยากไหม เราเดือดร้อนไหม

คุณเศรษฐีนะ เขามีสมบัติของเขา เขาเป็นทุกข์เป็นยากว่า ใครจะดูแลสมบัติของเขา ต่อไป หามาแล้วก็ไปติดมันเห็นไหม

แต่ความดีของธรรม นี่น้ำบนใบบัว ! นี่ธรรมเหนือโลก ธรรมอยู่กับโลก ต้องอยู่ กับเขานะ ต้องบริหารจัดการนะ สอุปาทิเสสนิพพาน แม้แต่จิตมันปล่อยหมดแล้วนะ สอุปาทิเสสนิพพาน สะคือเศษส่วน ภารา หเว ปญจกฺขนฺธา ชันธ ๕ ทุกอย่างยังต้องเป็น ภาระ ยังต้องดูแลมัน ไม่ใช่พอมันสลัดทิ้งแล้ว มันจะหมดความรับผิดชอบไปเลย ไม่ใช่ !

สลัดกิเลสทิ้ง แต่รับผิดชอบชีวิต ! สอุปาทิเสสนิพพาน ยังมีชีวิตอยู่ ยังจับเคลื่อนอยู่ ชีวิตนี้ให้ถึงที่สุดของมันเห็นใหม่ ถึงที่สุดถึงกาลเวลาของมัน มันเป็นไปตามธรรมชาติของมัน ไม่เร่งรีบและไม่หน่วงรั้งไว้ มันจะเป็นธรรมชาติของมัน อยู่ที่อำนาจวาสนา อยู่ที่บารมีของแต่ละบุคคลที่มันสร้างสมมา มันเป็นไปโดยสัจจะความจริงของมัน

สัจจะความจริงของมันนะ เห็นใหม่สัจจะความจริง แต่ถึงที่สุดไปแล้วมันจบ พอจบไปแล้วนั้นหมดกันไป เพราะมันพ้นจากวิญญูะ พ้นจากการสมมุติบัญญัติ พ้นจากที่หมาย มันพ้นออกไป

แต่ในปัจจุบันนี้ ใน ๕ เดือนนี้ พูดถึงว่าตัวตนเราไปขวางอยู่ มันต้องยึดไปก่อน ยึดไปก่อน ถ้าไม่ยึดไปก่อน นี้วิธีการ ! ธรรมะเป็นวิธีการทั้งหมด เป้าหมายคือธรรมะ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมอยู่ที่ใจ สัจจะความจริงถ้าถึงเป้าหมายแล้ว มันจะเป็นสัจจะความจริงอันนั้น

แต่ขณะที่เราจะเข้าถึงสัจจะความจริง เราเอาอะไรเข้าไป นี่ใจมันถึงต้องมูมานะ นีกรรมฐานเราเห็นใหม่ ความเพียรชอบ การกระทำชอบ ทุกอย่างชอบ แต่ถ้าการกระทำของเราเราว่าชอบ แต่มันไม่ชอบตามมรรค

เราว่าชอบนะ เราคือใคร เราคือความเห็นแก่ตัว เราคือความยึดมั่นถือมั่น เราคือความที่ไม่ให้มันเป็นสัจจะความจริง เรานี่ เพราะทุกคนเห็นแก่ตัวหมด อย่างปกติเห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัว.. เห็นแก่ตัวต้องเอาตัวให้รอดก่อนใช่ไหม เราเห็นแก่ตัวต้องพยายามเอาตัวให้รอด

แต่ไม่ใช่เห็นแก่ตัวแล้วหลอกตัวเอง ถ้าเราเห็นแก่ตัวใช่ไหม เรารักตนเอง เรารักตน อะไรบ้างที่เป็นคุณสมบัติของธรรมะ อะไรบ้างที่เป็นคุณสมบัติที่เป็นมรดกตกทอดของใจ ของธรรมที่พระพุทธเจ้าวางไว้ เราพยายามทำสิ่งนั้นๆ ให้เป็นข้อวัตรปฏิบัติ ให้มันยึดมั่นถือมั่นถึงที่สุด

แต่ถ้าความเห็นแก่ตัวของกิเลสเห็นใหม่ มันอยากได้ มันอยากเป็น อ่านธรรมะ แล้วกระโดดคอดไว้เลย นี่ของเรา.. นี่ของเรา.. มันไปคู่พุทธพจน์ ตูว่าเป็นของเราไง มันไม่ใช่ของเรา ของเรามันต้องรู้จริงมาจากใจ ความรู้จริงจากใจ อันนี้เกิดขึ้นมาเห็นใหม่

ศาสนาพุทธสอนตรงนี้ไง แล้วพอศาสนาพุทธสอนก็.. ทุกข์นิยม.. ทุกข์นิยม ไม่ใช่! สัจนิยม.. ทุกข์เป็นความจริง การเกิดและการตายโดยธรรมชาติของมัน มันเป็นสัจจะ มันเป็นพลังงานที่มันมีจริง รู้จริง เห็นจริง ไม่ใช่ทุกข์นิยม สัจนิยม ! แต่เขาปฏิเสธกัน เขาปฏิเสธทุกข์ เขาจะหาความสุขกัน แล้วเขาก็เจอแต่ทุกข์ โดยที่เขาไม่รู้ว่านั้นเป็นทุกข์ ! นั่นคือทุกข์ !

ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์อันหยาบ ทุกข์ละเอียด ทุกข์ละเอียดคนะ มันเป็นแค่ความอาลัยอาวรณ์ เป็นแค่ความรู้สึกเฉา ! เป็นแค่ความรู้สึกแบบไฟสุ่มซอน ! เท่านั้นเองนะ ! ทุกข์อันละเอียดมันเหมือนไฟสุ่มซอน เหมือนเรารู้อะไรอยู่ที่นี่ มันเหมือนฝังใจอยู่ มันถอนไม่ได้

ไอ้ทุกข์หยาบๆ ทุกข์สิ่งที่กระทบมันหยาบมาก แล้วเราละมัน ได้ทั้งนั้นละ ปล่อยขึ้นมา ปล่อยถึงละเอียด มันจะเป็นไฟสุ่มซอน สุมอยู่ในใจอย่างนั้นนะ แค่พลังงานเฉยๆ แล้วบอกทุกข์นิยม.. ทุกข์นิยม

เอ็งรู้จักทุกข์ใหม่.. เอ็งเห็นทุกข์ใหม่.. เอ็งปล่อยทุกข์เป็นใหม่.. เอ็งไม่เคยทำอะไรเลย แล้วบอกสุข.. สุข.. สุข.. พยายามจะปฏิเสธไง ว่าทุกข์นิยม แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า ไม่ใช่ !

สัจนิยมนะ นี่ศาสนาพุทธ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อริยสัจเป็นความจริง แต่พวกเราไม่เข้าถึงความจริงหนึ่ง สองพยายามปฏิเสธมัน.. ปฏิเสธมัน พระพุทธเจ้าสอนให้ปล่อยวาง ก็ว่างแล้ววางกัน วางแบบจี๋ลอยน้ำไง จี๋มันลอยไปตามน้ำ ว่าง.. ว่าง..

ชาวพุทธมันว่างแบบจี๋ลอยน้ำ เพราะว่างแบบไม่ใช่ปัญญา ไม่ได้เข้าไปรู้จริง เห็นจริง แล้วปล่อยวางตามความเป็นจริง ไปว่างกันเฉยๆ ไปว่างแล้วกดไว้นะ แล้วบอกว่างอย่างนี้สบาย ก็สบายสิ ก็จี๋ลอยน้ำ.. ไม่ได้รับผิดชอบอะไรเลย ไม่ได้ทำอะไรเลยบอกว่างไม่ได้ทำอะไรเลยบอกว่ารู้ มันจะรู้ได้อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน พอเห็นครูบาอาจารย์เรานะ พอปฏิบัติ ฮู้หู.. ฮู้หู.. ทำไมอึดติดกิลม
ถาญโยค ทำไมทรมานตน ไม่ใช่ ! ทรมานกิเลส เพราะกิเลสมันอยู่กับเรา ทรมานกิเลส
พอกิเลสออกไป ตนนี้จะว่างเปล่า ตนนี้จะไม่มีกิเลส มันต้องมีตบะธรรม ต้องมีปัญญา
ต้องมีตบะ ต้องมีการแผศเผา มันถึงจะเป็นความจริง ไม่ใช่เกิดโดยลอยจากฟ้ามาหรือ
แค่ไปลูบๆ คลำๆ กันนะ ปฏิบัติแค่ลูบๆ คลำๆ แค่อพิธีกรรมกัน แล้วพอเจอครูบาอาจารย์
ที่ทำจริง ฮู้หู.. ฮู้หู..

คำว่า ฮู้หู.. มันบอกเลยว่าไอ้พวกนี้ภาวนาไม่เป็น ถ้าคนภาวนาเป็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านท่อมเทขนาดไหน ท่านทำของท่านขนาดไหน ท่านถึงได้ความ
จริงของท่านมา

เราเป็นลูกศิษย์เห็นใหม่ ชุบมือเปิบใจ ถึงเวลาก็จะลี้วงออกมาจากตู้ แหม !
ธรรมะ.. ธรรมะ.. ธรรมะ.. ธรรมะของใคร ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แล้วเราไปกล่าวฮู้เราไปยึดมั่น ทำแล้วว่างๆ สบายๆ .. สบายๆ มันเหมือนนิยายธรรมะใจ

ในปัจจุบันเอาธรรมะมาตั้งเห็นใหม่ ถ้าในวิญญะก็ไปแต่งกันเป็นเรื่องเป็นราว
ไอ้โฮ.. นิยายธรรมะ เราไปอ่านนิยายธรรมะกัน เหมือนกับนิยายปรัมปรา มันมีส่วนนิด
เดียวแล้วไปขยายความกัน แล้วเราก็ไปตื่นตื่นกัน แต่เราไม่รู้ว่ต้นขั้วมันมาจากไหน

พระในวิญญะอยู่ที่ไหน พระในวิญญะประพุดอย่างไร อยู่ในพระไตรปิฎก
อย่างไร เอามาแล้วก็เอามาแต่งนิยายธรรมะกัน แล้วเดี๋ยวนี้ศึกษากันเห็นใหม่ ตำรามันจะ
เป็นนิยายธรรมะชีลนรก ! แล้วพอจะเข้าความจริงมันลำบากลำบาก ไม่กล้าทำ กลัวนัก
กลัวหนาเห็นใหม่

แล้วก็ .. ทุกข์นิยม.. ทุกข์นิยม.. สัจนิยมนะ ! พุดถึงความดี ทุกศาสนาสอนให้คน
ทำคุณงามความดี ทุกวิธีการที่ประพุดปฏิบัติ ถ้าเป็นมิจนามันก็คือมิจฉา ถ้ามันเป็น
สัมมามันถึงจะเข้าสู่สัจจะความจริง

แล้วถ้าเป็นสัมมา มันเข้าถึงสัจจะความจริง ธรรมสากัจฉา เอตมมุงคลมุตตมัม
สนทนาธรรมกันเป็นมงคลอย่างยิ่ง สนทนาธรรมที่เป็นสัจจะความจริง มันจะตรวจสอบ
กัน มันจะรู้จริงว่าอันใดจริงและไม่จริง

นี่ใจมงคลชีวิต มงคลในการกระทำนะ ไม่คบคนพาลจากข้างนอก ไม่คบคนพาล
จากอวิชา คนพาลจากหัวใจ คบบัณฑิตข้างนอก คบบัณฑิตคืออริยสัจ คบบัณฑิตคือสัจ
ธรรม คบบัณฑิตคือมรรคญาณที่มันทำลายหัวใจถึงที่สุด

ศาสนาพุทธเราสอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี ไซ้ ! สัตว์มันก็
สอนลูกให้เป็นคนดี แต่มันไม่สามารถสอนให้ถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ แต่พระพุทธศาสนา
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์ของเรา สอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ เอวัง !